

Chim Biển Vào Đất Liền

Dư luận đúng là luận điệu của những kẻ dư hơi, luôn có hai loại dư luận: đúng và sai. Theo như dư luận của bạn lớp tôi thì một bên cho rằng đi núi là rất thực tế cho kỳ nghỉ lần này, bên kia thì khẳng khái: đi biển lãng mạn hơn. Tôi nằm trong đám dư luận "núi" vì tôi luôn cho mình là thực tế. Thực tế hơn là tôi không thích biển, đứng ra là ghét. Với tôi, biển chẳng lãng mạn chút nào, biển chỉ có một cái thực trạng chán ngắt là lúc nào cũng... mận, đầy gió bão. Thêm nữa, nó đã gây cho tôi một làn da đen thùi đáng ghét, vì vậy tôi theo bạn đi núi. Bọn dư luận biển thì biện hộ rằng những kẻ đi núi có tâm hồn cứng như đá, khô rang như sa mạc, nóng như hạn hán và... sớm điên khùng!

Cuộc tranh luận về nơi đi chưa ngã ngũ, tôi phản đối tiếp: Biển chỉ tổ gây bão lụt, rồi dẫn chứng về cơn bão Linda và hiện tượng El nino. Bọn bên kia tỏ ra hơi hoang mang, nhưng nhờ Liên "miệng ốc" (cái miệng lớn bằng... cái thân) vẫn tỉnh táo: "Không cãi nữa, biểu quyết "tập trung dân chủ" đi, đông là thắng!". Cả bọn đồng ý, kết quả cuối cùng là đi... biển. Tôi ghét biển vì cái nắng của nó thiêu đốt da tôi. Cứ nghĩ tới là tức anh ách, tức nhờ Liên "ốc bươu vàng", chả hiểu nó thích cái gì ở đó, chẳng lẽ nhà nó thiếu... muối iốt?

Bãi cát hiện ra cùng làn sóng xanh tung tăng làm dịu đi ấn tượng không đẹp về biển. Cả bọn không ai bảo ai cứ lao mình xuống nước chưa kịp... thay đồ tắm, dẹp qua một bên cái đồng dư luận mà hòa vào cơn khát biển.

Mặt trời bò lên cao, thu ngắn cái bóng dưới chân tôi, cả bọn hòa lên bờ, tản đi mỗi đứa một nơi. Tôi chọn một góc khuất dịu nắng dưới một cây dù và buông mình xuống cát để nghỉ ngơi. Lúc này, cơn đói còn cao đê bẹp nổi bực bội với làn da ăn nắng của mình. Tôi đã đến một quầy bánh để... xin tí muối tiêu. Mặc cho đôi mắt tròn xoe của cô bé bán hàng, tôi lôi ra một ổ bánh mì và chấm muối tiêu ăn tự nhiên. Cô bé nhìn tôi trân tráo khiến tôi không dám "làm" tiếp một cái cho ngon lành. "Bộ anh là Bao Công sao bé nhìn dữ vậy?"

Tôi nhìn lại quần áo mình, rồi giày dép, tôi đưa tay chùi khắp mặt: Hết lọ nghệ chưa? Quái, con bé chẳng nói gì cả, cứ nhìn trân tráo. Tôi "nhột" thật sự! Chắc chắn con bé bị câm...

Tôi nằm dưới cây dù nhìn ra cát trắng biển xanh, thật hữu tình. Tôi không còn ghét cái nắng chói chang ở biển, trái lại tôi thoáng chút kiêu hãnh với làn da rám rạm của mình. Gió nổi đuôi nhau phăng phát hơi, mát và tôi... lăn ra ngủ. Thấp thoáng hình ảnh con bé câm.

Trời dịu mát, Liên "ốc bươu" ra gọi tôi: "Đi tắm chứ, sắp tối rồi!" Tôi nói bướng: "Tôi nằm đây đợi... thủy triều lên rước tôi ra!" Liên nguyền rủa rồi đi một nước. Trăng lên sớm thật ngồ ngổ, tôi nằm thêm một chút thì Liên quay lại bảo "Tối rồi! về nhà trọ thôi!" - "Không, tôi ngủ ở chỗ khác, hẹn mai gặp lại" - "Hừ, đồ... dở hơi!" Tôi bật cười. Liên bỏ đi, tôi nhồm dầy định theo về, nhưng lạ chưa kia, cạnh tôi là một dấu hằn trên cát mịn và lấp lánh dưới trăng. Không phải dấu xoáy của một con dã tràng mà là bàn chân... Người hân hoan. Lạ lùng! Ai thế nhỉ Cách đó vài thước cũng có một vết chân như vậy, và cứ xa xa lại có một vết như thế trải dài tới biển, lần lượt trái, phải thẳng tắp đều đều. Ai mà có bước chân dài kiếp thế? Hay là...

Thủy triều dâng, tôi miên man nhớ đến những câu chuyện về các nàng tiên cá, chợt có tiếng thì thầm biển gọi "A...n..h! "Anh!" Lần này thì rõ và gãy gọn hơn, tôi ngạc nhiên quay lại: Thì ra là cô bé bán hàng. "Anh đang làm gì thế?" - "Anh đang nghĩ xem tại sao bé lại... giả câm?". Tôi khơi lại chuyện ban trưa. "Tại... biển!" cô bé buông một câu dường như chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của tôi. Tuy nhiên, giọng cô bé buồn, sâu lắng và nghiêm nghị khiến tôi nghĩ bé có tâm sự.

Thật vậy, bé cuốn tôi vào chuyện "cổ tích" của bé: Ngày xưa, biển là người bạn thân thiết của bé. Cô bé thường được anh hai cho theo những chuyến vượt biển đi tìm ngọc trai và đánh bắt hải sản. Hằng đêm cô bé nghe tiếng ru của biển bênh bồng, bênh bồng trong giấc mơ. Biển thật hiền như một chú bé chăn trâu trong chuyện cổ tích, biển đùa giỡn với cô bé suốt ngày, biển luôn là người bạn tốt. Đến một lần, biển động. Cô bé phải ở nhà để anh hai đi một mình, và đó cũng là lần cuối cùng anh vượt biển. Đại dương nổi cơn thịnh nộ nuốt chửng con tàu chở đầy hàng cùng anh của bé vào cái bụng sâu thăm thẳm...

Thế là tôi hiểu cái câu "chẳng ăn nhập gì" của cô bé. Tại biển đã cướp đi mất một người anh của bé, cho nên cô bé sững sờ và câm lặng khi thấy tôi... giống hệt anh hai bé. Cũng làn da rám nắng, cũng đôi mắt sâu hút và cái miệng... có duyên (theo bé nhận xét). Cô bé biết rằng tôi không phải là anh hai của bé, là người chết sống lại, nhưng cô bé vẫn tin rằng có mối liên hệ huyền bí nào đó giữa tôi với người anh quá cố kia (theo cổ tích mà!) nên bé tìm tôi cả buổi chiều.

Tôi hỏi bé: "Thế em có thù ghét biển không?" - "Không!" - "Biển đã cướp mất anh hai của em?" - "Chính xác là biển... lấy lại những gì đã mất, anh hai em cướp đi quá nhiều của biển nên giờ phải vay-trả, trả-vay". Tôi lắc đầu vì lối biện hộ quá đỗi... thông thái như thế, tuy nhiên tôi vẫn tiếp: "Em không thương anh hai em à?" - "Em thương anh nhiều lắm!" - "Biển giết anh chết mà em không ghét biển sao?" - "Biển không giết anh, em tin như thế!" - "Thế sao anh chết?" - "Anh đâu có chết..."

Đến lúc này thì tôi ngỡ người ra không hiểu gì hết "Thế anh còn sống à?" - "Em... không biết! Nhưng em tin là biển chỉ mời anh xuống dưới chơi mà thôi!" Ồ! Tôi đã hiểu: Cô bé giỏi... tưởng tượng thật!

Dường như tôi bị câu chuyện của cô bé lôi vào một thế giới lãng mạn hơn, thâm trầm hơn và lúc này tôi đã có thể tuyên bố chính thức là: tôi yêu miền vùng biển, yêu những ngôi làng ven biển, yêu những người dân biển có làn da... giống tôi. Và tôi bị nhiễm cái mơ mộng, lãng mạn của biển tự hỏi nào trước cái mệnh mông của trùng dương.

Cô bé kéo tôi về thực tại bằng hơi thở của biển: "Anh nhìn này!" Cô bé chỉ vào những dấu chân kỳ lạ tôi thấy lúc nãy. Tôi sực nghĩ cô bé là dân biển chắc biết đích xác nó là dấu chân gì. Tôi định mở miệng hỏi nhưng mồm tôi đóng lại vì cô bé đã hỏi như guốc vào bụng tôi: "Dấu chân gì thế anh nhỉ" Thôi thôi từ thế hỏi sang... bị hỏi, nghĩa là tôi phải là người trả lời. Thật là... tổ trác! Tôi đáp bừa: "Đó là dấu chân của các nàng tiên cá!" Cô bé như bị hút vào thế giới cổ tích nên lầm rầm bảo tôi kể. Thế là lại bắt đầu câu "ngày xưa ngày xưa..."

Trăng nhích dần lên, tỏa sáng huyền ảo. Cô bé bảo tôi: "Anh sẽ là anh hai của em nhe!" - "Em tên gì?" - "Em là HẢI ÂU" - "Còn anh là HUY DŨNG!". Cô bé mời tôi về nhà, tôi không từ chối và bước theo. Bé thì thầm: "Anh sẽ mang đến cho gia đình em một bất ngờ thật... bự đấy, anh hai Hùng Dũng của em ạ!" (Cô bé ghép tên anh Hùng của em với tên tôi đấy). Tôi cũng hồi hộp vì lần đầu tiên mang một sứ mệnh đem niềm vui cho người khác. Sáng. Tôi tạm biệt gia đình cô bé mà cứ luyến tiếc mãi, tôi đưa cho Hải Âu tấm danh thiếp và bước lan man về bãi biển. Đầu tôi còn hình ảnh đêm qua: Cả nhà cô bé đón tôi nồng nhiệt và coi tôi như anh hai thật sự! Cuối cùng tôi nhận lời làm con nuôi trước sự vui mừng khôn tả của cha mẹ cô bé.

Tôi gặp Liên "miệng ốc", đúng là số trời không tránh khỏi... xui. Nhỏ "đề" cho tôi một câu bổ béo: "Đêm qua tưởng ông bị biển... nuốt rồi chứ. Ông ngủ ở đâu vậy?" - "Ngủ... dưới biển!" Nhỏ lại nguyền tôi, nghiêm giọng: "Bọn này lo sốt vó, tưởng ông... tiêu rồi. Ông bạo thiệt à nha, mới quen con người ta mà đã dám lại nhà người ta... ngủ rồi!". Tôi tái mặt: "Ai nói bà thế?" - "Bọn này biết cả rồi nhé, hồi hôm chính bọn này theo dõi chứ đâu! Chừng nào cho bọn này "uống rượu" đây?" Mặt tôi từ tái sang đỏ lừ. Tôi chối đây đẩy: "Cái miệng ốc của bà cứ nói bậy không hà! Tui chỉ nhận nhỏ là em nuôi thôi!" - "Ai mà biết được?" Tôi biết "thịt ốc" rất... dai, nhỏ Liên này muốn phá tôi tới bến đây mà. Thế là tôi rút lui.

Xe nô máy trở về, cả bọn la lên như sốt kinh niên "Tạm biệt biển!". Tôi chắc mầm giờ đây, cả bọn lớp tôi đều trở thành mê biển hết rồi. Nếu ai có hỏi tôi, tôi sẽ nói rằng: đi núi khô khan như sa mạc, nóng như hạn hán, chai như đá và... điên khùng, chỉ có biển là lý tưởng nhất: ngoài vị mặn mà, ngoài những Linda, El nino, còn có những thứ "quý giá" như: chuyện cổ tích về nàng tiên cá, về dấu chân huyền diệu, và chuyện HẢI ÂU - HÙNG DŨNG nữa chứ. Tôi nhìn lại biển lần cuối và chợt thấy có một cánh tay nhỏ nhắn vẫy vẫy theo trong tiếng biển thì thầm...

Thời gian bước những bước dài theo mùa, thế là tôi xa Hải Âu đã 6 tháng. Tôi vừa đi vừa nghĩ miên man trên đường về. Bất chợt, từ xa có tiếng gọi: "Anh hai Hùng Dũng! Em đến thăm anh đây!" - Tôi sững sờ thét lên: "Ồ! Hải Âu đã vào đất liền đây à?"